

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 127.500 van 28 januari 2004
in de zaak A. 101.745/VII-23.452**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat V. PUZAJ,
 kantoor houdende te 4000 LUIK,
 rue du Général Bertrand 22

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Albanese nationaliteit, op 7 maart 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 februari 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 25 oktober 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de beschikking van 23 april 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 7 november 2003 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2004;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VAN BELLINGEN, die, loco advocaat V. PUZAJ, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 2 juni 1999 en verklaarde zich op 4 juni 1999 vluchteling.

1.2. Op 25 oktober 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 16 februari 2001 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing letterlijk als volgt:

"Betrokkene verklaart een etnisch albanees, afkomstig uit Kosovo te zijn, meerbepaald uit Kremenate in de gemeente Kamenice.

Sinds 1995 zou betrokkene lid zijn van de Democratische Liga van Kosovo (LDK). Op 15 april 1999 zou de Servische politie en militie betrokkene's dorp zijn binnengevallen en zouden de inwoners hun woning hebben moeten verlaten. Betrokkene zou geweigerd hebben dit te doen, waarna hij geslagen zou zijn. Betrokkene zou 500DM hebben moeten betalen om te worden vrijgelaten. Direct na dit incident zou betrokkene richting Bulgarije vertrokken zijn, waar hij samen met zijn vrouw, vijf weken zou verbleven hebben. Via Roemenië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland reisde hij verder tot in België, waar hij op 2 juni 1999 aankwam en op 4 juni 1999 een asielaanvraag indiende. Betrokkene verklaart niet naar Kosovo terug te kunnen gezien de situatie in Servië (slechts vijf km. van zijn woonplaats verwijderd) nog altijd niet verbeterd is.

Er dient te worden opgemerkt dat betrokkene geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer naar Kosovo nog het risico loopt op een persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Conventie van Genève. De ingeroepen vrees van de betrokkene, met name de oorlogssituatie en de algemene Servische repressie ten aanzien van de Albanese gemeenschap is immers niet meer actueel. Overeenkomstig Resolutie 1244, aangenomen door de V.N. Veiligheidsraad op 10 juni 1999, hebben de Servische troepen en autoriteiten zich teruggetrokken uit Kosovo en uit een bufferzone aan de grens met Servië, die bewaakt wordt door KFOR-troepen. De regio werd onder internationaal toezicht en bestuur geplaatst. De internationale gemeenschap levert ernstige inspanningen om de orde en

rust te herstellen met oog op de normalisering van het dagelijkse leven in Kosovo. In geval van moeilijkheden kan betrokkene zich wenden tot de aanwezige internationale en lokale autoriteiten.

Gezien uit betrokkenes opeenvolgende verklaringen duidelijk blijkt dat de door hen aangehaalde asielmotieven kennelijk ongegrond zijn, meent de Commissaris-generaal het niet noodzakelijk betrokkene te horen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeringsbeslissing door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 25 oktober 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel de schending inroept van de hoorplicht en het recht van verdediging, doordat zij niet werd gehoord door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen;

Overwegende dat de hoorplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen; dat de bevestigende beslissing van de commissaris-generaal van de beslissing van weigering van verblijf van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken om reden dat de aanvraag van de verzoekende partij bedrieglijk en kennelijk ongegrond is omdat de verzoekende partij geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, niet als zulk een maatregel kan worden gezien; dat deze beslissing immers voortvloeit uit de toepassing van artikel 52 van de Vreemdelingenwet en niet gestoeld is op het persoonlijk gedrag van de kandidaat-vluchteling zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur; dat derhalve niet voldaan is aan één van de twee cumulatieve grondvoorwaarden van de hoorplicht; dat het recht van verdediging als dusdanig niet van toepassing is in de administratieve procedure zoals voorzien door de artikelen 52 en 63/2 van de Vreemdelingenwet; dat het middel niet gegrond is;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede middel de schending aanvoert van artikel 52 van de Vreemdelingenwet, van artikel 14 van de universele verklaring van de Rechten van de Mens van 10 december 1948, van de artikelen 1 en 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te

Genève op 28 juli 1951 (Conventie van Genève), van artikel 3 van het Verdrag van 4 november 1950 tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele vrijheden en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat zij de motieven van de bestreden beslissing betwist;

Overwegende dat de universele verklaring van de Rechten van de Mens van 10 december 1948 een beginselverklaring is die geen rechtstreekse werking heeft in de Belgische rechtsorde; dat het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Conventie van Genève), niet verbiedt dat de verdragsluitende staten een regeling uitwerken waarin de criteria worden vastgelegd voor het in aanmerking nemen van een vluchtelingenverklaring; dat de Belgische Staat dit heeft gedaan in artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat niet wordt aangetoond, zelfs niet aangevoerd, dat deze wetsbepaling strijdig zou zijn met voornoemde verdragsbepaling; dat de verzoekende partij ook een schending van artikel 33 van voornoemd Verdrag inroept; dat, zonder dat moet worden nagegaan of deze verdragsbepaling rechtstreekse werking heeft en of zij te dezen van toepassing is, moet worden gesteld dat daaruit niet zonder meer kan worden afgeleid dat de overheden die over de asielaanvraag moeten oordelen, niet zouden mogen beslissen dat die aanvraag niet ontvankelijk of ongegrond is; dat het verbod tot uitzetting of terugleiding enkel slaat op een uitvoerende beslissing op grond waarvan de vreemdeling die zich vluchteling heeft verklaard verplicht zou worden terug naar zijn land van herkomst te gaan; dat de commissaris-generaal terzake slechts een advies geeft overeenkomstig artikel 63/5 in fine van de Vreemdelingenwet; dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht, opgelegd door de wet van 29 juli 1991, tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kende, aangezien ze deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt; dat de verzoekende partij dan ook geen belang heeft bij het inroepen van een mogelijke schending van de formele motiveringsplicht; dat de toetsing van de formele motivering in beginsel niet de beoordeling van de inhoud van de motieven met zich brengt; dat, zo kan worden aangenomen dat de verzoekende partij ook de materiële motiveringsplicht geschonden acht, zij een gedeelte van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden minimaliseert of nuanceert, maar deze niet tegensprekt; dat die tegenstrijdigheden steun vinden in het administratief dossier, meer bepaald in de door de verzoekende partij afgelegde verklaringen; dat de verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen dat, in het licht van het geheel van de motieven van de bestreden beslissing, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing zou hebben genomen die steunt op onjuiste feiten of die kennelijk onredelijk is; dat de Raad van State, wanneer hij een administratieve beslissing aan de wet toetst, niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat

vaststellen; dat dit in de eerste plaats zaak is van de administratieve overheid; dat de Raad enkel onderzoekt of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn; dat de verzoekende partij in wezen vraagt de feiten opnieuw te beoordelen, maar niet aantoont, en zelfs geen poging daartoe onderneemt, dat het oordeel van de commissaris-generaal kennelijk onredelijk zou zijn; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te dezen met toepassing van artikel 52 van de Vreemdelingenwet een eindbeslissing heeft genomen over de ontvankelijkheid van de aanvraag tot erkenning als politiek vluchteling; dat hij, om een exact beeld te krijgen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van de vluchtelingenverklaring, de mogelijkheid heeft om alle objectieve gegevens na te gaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen; dat hij zich in het huidige geval gesteund heeft op de opeenvolgende verklaringen van de verzoekende partij; dat het te dezen niet kennelijk onredelijk is vanwege de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om op grond van de resolutie 1244 van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties te oordelen dat de asielaanvraag kennelijk ongegrond was, omdat de verzoekende partij geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat de verzoekende partij de door haar aangevoerde schending van artikel 3 E.V.R.M. ontwikkelt op basis van dezelfde feiten als haar asielrelaas; dat, nu uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het asielrelaas van de verzoekende partij op wettige wijze als bedrieglijk werd beschouwd, er niet kan worden besloten tot een schending van artikel 3 E.V.R.M.;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegronde middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op achtentwintig januari tweeduizend en vier, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	V. VERTONGEN,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. VERTONGEN.

E. BREWAEYS.